

ikke er nok med de 80 pCt. Socialdemokrater og radikale, men at der er et Landsting herovenover, thi Landstinget eksisterer jo ikke for dem i denne Forbindelse, som Figura udviser under denne Behandling.

Nej, det ærede Medlem vil bevise for meget, og derfor bevise han intet, og der lader sig heller intet bevise her. Hvis det ærede Medlem vilde bekvemme sig til, at se lidt mere nøgternt paa Tingene, var det ogsaa muligt, at vi kunde føre en Forhandling og komme til adskillig Forstaaelse, og det var navnlig muligt, at vi kunde tage hans Indignation alvorligt, men det kunne vi ikke og det gøre vi ikke — det ærede Medlem maa tilgive, at det gøre vi ikke nu. Det ærede Medlem gjorde Indvending mod, at jeg sammenstillede det Forslag, som foreligger for os her, med Forslaget af 1903. Ja, det ærede Medlem maa tilgive mig, at jeg fastholder denne Sammenstilling og minder paa ny om, at de Herrer Socialdemokrater i 1903 erklærede at ville stemme for det Forslag, som jeg vover at sammenligne med dette Forslag, idet jeg siger, at dette Forslag bærer Prisen i principiel Henseende. Og jeg hørte jo heller ikke det ærede Medlem sige: Bort med Forslaget her og giv os Forslaget af 1903 i Stedet. Det sagde det ærede Medlem ikke, og han skal vel vogte sig for at sige det. Men naar Forholdet er det, at Forslaget af 1903 var saaledes, at de Herrer erklærede at kunne stemme for det — og de tør ikke og ville ikke ved denne Forhandling sige: Bort med dette elendige Forslag, maa vi faa Regeringsforslaget af 1903 — hvad er den hele Indignation saa værd?

Det ærede Medlem paastod i Anledning af et Spørgsmaal fra min Side, at der var mange andre Steder ude i Verden, hvor man havde en friere Kommunalforfatning end den, som vi ville faa her efter Indførelsen af disse Valgretsregler. Han sagde, at det kunde jeg selv have læst mig til ved at læse i det Værk, der havde staaet til hans Raadighed. Efter de Bemærkninger, vi hørte fra Ministerbordet forleden, maa jeg dog antage, at enten er det Værk, det ærede Medlem har studeret, upaalideligt, eller ogsaa har det ærede Medlem læst det, som en vis Personage læser Bibelen, saa ud fra det føler jeg mig ikke imponeret ved det ærede Medlems Anvisning til mig om at studere dette Værk.

Til Slut skal jeg overfor det ærede Medlem sige, at naar han mindede mig

om mine Udtalelser ved Finanslovens første Behandling, var han noget uheldig i Henseende til at referere rigtigt. Det, han refererede, har jeg slet ikke sagt ved første Behandling af Finansloven, og heller ikke noget, som kunde gengives nogenlunde paa samme Maade. Den bestemte oldnordiske Vending, som det ærede Medlem har forset sig paa, blev slet ikke brugt af mig ved Finanslovens første Behandling. Det, jeg sagde ved Finanslovens første Behandling, var følgende: „Som det er Ministeriets, er det ogsaa Venstrereformpartiets Villie at søge de forskellige Opgaver løste ad den fredelige Forhandlings Vej saa vidt og saa langt, som det er muligt og foreneligt med Hensyn til det, der er Kærnen i de forskellige Sager, blandt hvilke nu som før den kommunale Valgret og Toldloven staa i Forgrunden. Terminen nærmer sig ikke blot i Tid, men i Aktualitet, da Løsningen maa komme. Kommer den ikke som Frugt af en fredelig Forhandling, nu vel, saa bliver det Kampens Vilkaar, under hvilke Løsningen søges naaet. Dette maa staa klart saavel for Venner som for Modstandere; det er ingen Trusel, det er kun Paavisning af Forholdenes selvgivne Nødvendighed“. Det var det, der lød saa oldnordisk i det ærede Medlems Øren. Og saa paastaar det ærede Medlem, efter at have karakteriseret dette som oldnordisk, at dette Løfte, dette Tilsagn ikke var blevet holdt fra min Side. Men denne Paastand af det ærede Medlem er jo ganske urigtig, absolut urigtig. Jeg talte jo netop om en Løsning ad den fredelige Forhandlings Vej, men en Løsning ad den fredelige Forhandlings Vej er en fortsat Forhandling ud fra det, der var Grundlaget for Forhandlingen i Fjor. Og det ærede Medlem og andre Medlemmer kunde jo intet Øjeblik være i Tvivl om, at det, som vi tilbøede i April, vilde vi ogsaa vedstaa i Oktober og November og fremdeles, for saa vidt der var Mulighed for at faa en Løsning i Stand paa dette Grundlag. Der kunde jo ingen være i Tvivl om, at vi fra vor Side vedkendte os det helt og fuldt, og at den Løsning, som vi fremdeles attraaede ad Forhandlingens Vej, just maatte ligge nær op ad det, som vi havde tilbudt i Foraaret. Det ærede Medlem kunde saa meget mindre være i Tvivl derom, som han deltog i et politisk Møde sammen med mig i Fjerritslev. Det ærede Medlem husker det nok, og det ærede Medlem vil endvidere huske, at der udtalte jeg just dette,